

Udbetaling. Hertil svarede J. C. Christensen i nøjeste Overensstemmelse med Sandheden, at dette ikke var ham bekendt. Zahle beskyldte nu J. C. Christensen for, at han sætté sine Ord paa Skruer, idet han burde have forstaaet Ellingers Ord som gældende Stiftelsen af Laanet og ikke Udbetalingen. Denne Bebrejdelse var imidlertid aldeles uberettiget. Der blev i de Dage lavet saa mange Rygter og fortalt saa utrolige Ting om, hvad de enkelte Ministre havde gjort eller undladt at gøre, at det var en ganske naturlig Ting at opfatte Ellingers Ord netop, som de vare sagte, da det kunde være meget tænkeligt, at Ellinger havde hørt et eller andet om, at en Embedsmand havde gjort Indvending mod Laanets Udbetaling. Da Ellinger saa rettede sin Forespørgsel, svarede J. C. Christensen derpaa i nøje Overensstemmelse med, hvad der siden er oplyst i Forhørene om Statsgældsdirektørens Udtalelser, medens han selvfølgelig ikke har opfattet Statsgældsdirektørens Udtalelser om Vilh. Lassen's Stilling i 1906 som en Indvending, thi, som Forhørene ligeledes oplyse, Vilh. Lassen regnede Alberti for en formuende Mand og „han følte sig overbevist om, at nogen Uhæderlighed forelaa der ikke fra Alberti“. Vilh. Lassen var ængstelig for de politiske Angreb, der kunde flyde af, at han havde givet Sparekassen et Laan paa 1 Mill. Kr., og derfor vilde han have den halve Million tilbage, hvad han ogsaa fik. Herom har Vilh. Lassen forhandlet med J. C. Christensen, men han har ikke fortalt J. C. Christensen om sine Samtaler med Statsgældsdirektøren om Alberti. Til Forstaaelse af disse Samtalers Form fortjener det i øvrigt at bemærkes, at Vilh. Lassen og Statsgældsdirektøren vare Studenterkammerater.

Det fortjener ogsaa at bemærkes, at Vilh. Lassen senere har erklæret sig villig til at yde Sparekassen et Laan mod haandfaaet Pant, men at Alberti ikke den Gang tog imod det.

Efter alt, hvad Forhørene saaledes have bragt frem, har der ikke foreligget noget

for J. C. Christensen, som kunde vække hans Mistanke til Alberti saaledes, at han skulde have nægtet Laanet til Sparekassen, da dennes Bestyrelse ønskede det. Det vilde tværtimod have været urigtigt, saaledes som Forholdene da fremstillede sig for J. C. Christensen, om Staten havde nægtet et midlertidigt Laan mod fuld Sikkerhed til Bøndernes største Pengeinstitut, efter at den med store Tab havde hjulpet Bankerne.

Vi kunne saaledes ikke se, at dette Klagepunkt hviler paa noget som helst holdbart, og vi finde det lige saa ubegrundet som de øvrige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Rigsretsanklage imod fhv. Indenrigsminister *Sigurd Berg* skulle vi først minde om Sparekasselovens Tilblivelse og forskellige Forhandlinger om dens Forstaaelse.

Forud for Sparekasselovens Behandling i Rigsdagen gik et Kommissionsarbejde, og et Flertal af Kommissionen indstillede, at der skulde være 4 statsansatte og statslønnede Sparekasseinspektører, og at disse skulde medvirke sammen med en af de paagældende kommunale Autoriteter valgt Mand paa hvert stedligt Omraade. Professor Falbe-Hansen udtalte sig som Mindretal mod Sparekasseinspektørerne ud fra den Betragtning, at den foreslaaede Dobbelthed i Revision og Tilsyn muligt kunde svække Ansvar, og navnlig var han betænkelig ved, at et saadant Tilsyn vilde kunne vække Tanken hos Sparekassens Benytttere om en Slags moralsk Garanti fra Statens Side. I hvor høj Grad denne Betænkelighed har været paa sin Plads, vil ses af, hvorledes endog den nugældende Lov, der ikke accepterede det foreslaaede, til Tider er bleven opfattet i Befolkningen, naar Kalamitet indtraadte. Paa Rigsdagen viste det sig, da Forslaget kom frem der, at man almindelig var meget imod en egentlig Kontrollov. Man vilde derimod gaa med til et nærmest vejledende Tilsyn, hvis belærende Betydning navnlig for de smaa Kasser understregedes, og fra forskellig Side blev det hævdet under